

ผลการจัดการเรียนแบบใฝ่รู้ด้วยเทคนิคทำเป็นกลุ่ม-ทำคนเดียว เทคนิคร่วมกันคิด
เทคนิคการสร้างแบบ เทคนิคการร้องเพลง เทคนิคการโต้ว่าที่ เทคนิคการแสดงบทบาทสมมุติ
เทคนิควิธีการอภิปรายกลุ่ม ที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
และความพึงพอใจในการเรียนรายวิชาภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวไทย
The Results of Active Learning with Group-Individual Technique, Numbered Heads
Together Technique, Modeling Technique, Singing Technique, Debate
Technique, Role-Playing Technique, and Group Discussion Technique on
Learning Behavior, Educational Achievement, and Satisfaction with Learning of
Thai Tourism Geography Course

พัชรี ดินฟ้า¹ และ ประยูต สุระเสนา²

Patcharee Dinfa and Prayut Surasana

(วันที่ส่งบทความ: 8 มกราคม 2564, วันที่แก้ไขบทความ: 30 มิถุนายน 2564, วันที่ตอบรับบทความ: 30 มิถุนายน 2564)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี หมวดวิชาเลือกเสรี ที่ได้รับการจัดการเรียนแบบใฝ่รู้ด้วยเทคนิคทำเป็นกลุ่ม-ทำคนเดียว เทคนิคร่วมกันคิด เทคนิคการสร้างแบบ เทคนิคการร้องเพลง เทคนิคการโต้ว่าที่ เทคนิคการแสดงบทบาทสมมุติ เทคนิควิธีการอภิปรายกลุ่ม 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวไทยก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนแบบใฝ่รู้ 3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวไทยของนักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนแบบใฝ่รู้กับเกณฑ์ร้อยละ 60 และ 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษา ก่อนและหลังการจัดการเรียนการสอนแบบใฝ่รู้ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จำนวน 50 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการสอนรายวิชาภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวไทย 2) แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้ จำนวน 25 ข้อ 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 20 ข้อ และ 4) แบบประเมินความพึงพอใจ ก่อนและหลังการจัดการเรียนการสอนแบบใฝ่รู้ในรายวิชาภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวไทย จำนวน 7 ข้อ

ผลการวิจัยพบว่า 1) พฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนแบบใฝ่รู้ด้วยเทคนิคทำเป็นกลุ่ม-ทำคนเดียว เทคนิคร่วมกันคิด เทคนิคการสร้างแบบ เทคนิคการร้องเพลง เทคนิคการโต้ว่าที่ เทคนิคการแสดงบทบาทสมมุติ เทคนิควิธีการอภิปรายกลุ่ม หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวไทยของนักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนแบบใฝ่รู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวไทย สูง

¹ สาขาวิชาภูมิศาสตร์ และหลักสูตรสาขาวิชาภูมิศาสตร์และภูมิสารสนเทศ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ อีเมล : patchareedinfa@gmail.com

Department of Geography, Faculty of Humanities and Social Sciences, Nakhon Sawan Rajabhat University. Email: patchareedinfa@gmail.com

² สาขาวิชาคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

Department of Computer and Information Technology, Faculty of Science and Technology, Nakhon Sawan Rajabhat University.

กว่าเกณฑ์ร้อยละ 60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) นักศึกษามีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมากหลังจากที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบฝังรู้ในรายวิชามุมศาสตร์การท่องเที่ยวไทย

คำสำคัญ: เทคนิคทำเป็นกลุ่ม-ทำคนเดียว, เทคนิคร่วมกันคิด, เทคนิคการสร้างแบบ, เทคนิคการร้องเพลง, เทคนิคการโต้ว่าที, เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติ, เทคนิควิธีการอภิปรายกลุ่ม

Abstract

This study is experimental research aimed 1) to compare the learning behavior before and after classes of undergraduate students in an elective course arranged with active learning with group- individual technique, numbered heads together technique, modeling technique, singing technique, debate technique, role-playing technique, and group discussion technique, 2) to compare educational achievement in Thai tourism geography course before and after classes of the students having active learning, 3) to compare educational achievement in Thai tourism geography course of the students who had active learning and 60% criteria and 4) to examine satisfaction of the students before and after active learning. The populations in this study were 50 persons who were randomly selected with purposive sampling method. The research instruments included 1) an instruction plan of Thai tourism geography course, 2) a 25-item learning behavior evaluation form, 3) a 20-item test for educational achievement assessment and 4) a 7-item survey form for satisfaction before and after the Thai tourism geography course.

The findings revealed that 1) the learning behavior of the students who had active learning with group individual technique, numbered heads together technique, modeling technique, singing technique, debate technique, role-playing technique, and group discussion technique after classes is higher than before classes with statistical significance at . 05 . 2) The educational achievement after classes in Thai tourism geography course of the students who had active learning was higher than before classes with statistical significance at .05. 3) The educational achievement in Thai tourism geography course was higher than 60% criteria with statistical significance at . 05 . 4) The students were highly satisfied with active learning in the Thai tourism geography course.

Keywords: Group-individual technique, Numbered heads together technique, Modeling technique, Singing technique, Debate technique, Role-playing technique, Group discussion technique.

บทนำ

การจัดการเรียนแบบใฝ่รู้เป็นแนวการจัดการเรียนรู้ ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ที่ต้องการให้ผู้สอนจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อสร้างศักยภาพสูงสุดแก่ผู้เรียน ให้เกิดความคิดสร้างสรรค์และพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง ให้การจัดการเรียนรู้มีความหมาย โดยสถานศึกษา และครูผู้สอนควรเน้นกระบวนการจัดการศึกษา จัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายให้สอดคล้องกับความสนใจ ความถนัดและศักยภาพของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล จัดการเรียนรู้โดยเน้นการฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการการเรียนรู้ตามสถานการณ์ต่าง ๆ และการประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน จัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติ ที่เน้นให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็นและมีนิสัยรักการอ่าน เกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผสมผสานระหว่างสาระการเรียนรู้ด้านต่าง ๆ อย่างเหมาะสม ทั้งสาระที่เป็นท้องถิ่น ระดับชาติและความเป็นสากล เน้นการปลูกฝัง ขัดเกลาและหล่อหลอมให้ผู้เรียน มีคุณธรรมจริยธรรมและค่านิยมที่ดีงาม รวมถึงคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามหลักสูตรแต่ละช่วงชั้น ส่งเสริมและสนับสนุนให้สถานศึกษาและผู้สอนจัดบรรยากาศการเรียนรู้ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียน และอำนวยความสะดวก เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้จากสื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิทยาการประเภทต่าง ๆ ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ในทุกสถานที่ ทุกเวลา และทุกโอกาส มีการประสานความร่วมมือกับบิดามารดา ผู้ปกครอง และบุคคลในชุมชนทุกฝ่าย เพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียนให้มีศักยภาพสูงสุด สถานศึกษาและครูผู้สอนต้องจัดระบบและรูปแบบการประเมินผู้เรียน โดยพิจารณาจากพัฒนาการ ความประพฤติ การสังเกตพฤติกรรมการเรียน การมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ควบคู่กับการทดสอบในกระบวนการเรียนการสอนตามความเหมาะสมของแต่ละระดับชั้นและตามรูปแบบของการจัดการศึกษา

ในปัจจุบันมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ได้กำหนดแนวทางการประกันคุณภาพของหลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไป และหมวดวิชาเลือกเสรี โดยจัดการการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบใฝ่รู้ (Active Learning) เพื่อให้การจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นและบรรลุเป้าหมายของการประกันคุณภาพหลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไป และหมวดวิชาเลือกเสรี จึงควรใช้กระบวนการวิจัยในชั้นเรียนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพต่อไป

วิชาภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวไทย รหัสวิชา 2442702 เป็นวิชาที่อยู่ในหมวดวิชาเลือกเสรี ซึ่งเป็นวิชาเลือกเสรี ที่จัดให้ผู้เรียนในระดับปริญญาตรีทุกโปรแกรมวิชา การจัดการเรียนการสอนในหมวดวิชาเลือกเสรีของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ มุ่งพัฒนาและเสริมสร้างคุณลักษณะความเป็นมนุษย์และความเป็นพลเมืองดีให้แก่บัณฑิต ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา สร้างคุณภาพชีวิตให้มีทักษะชีวิต มีคุณธรรม จริยธรรม มีสุขภาพกาย สุขภาพจิตที่สมบูรณ์ มีจิตสำนึกความเป็นไทย มีความรักและผูกพันกับท้องถิ่น สามารถเป็นผู้นำ ผู้ตาม และดำรงชีวิตในสังคมระบอบประชาธิปไตย มีโลกทัศน์ที่กว้างไกล สามารถปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงของสังคมในโลกยุค “ดิจิทัล 4.0” และ “ดิจิทัลไทยแลนด์” ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากประสบการณ์ของผู้วิจัยที่ได้สอนนักศึกษาในระดับปริญญาตรี หมวดวิชาเลือกเสรี (กลุ่มสังคม) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ผู้สอนได้สอนรายวิชาภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวไทย รหัสวิชา 2442702

ได้พบว่า มีนักศึกษาจำนวนมากเกินไป หมู่เรียน 50 คน ทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่เป็นไปตามแผนการเรียนที่วางไว้ และมีนักศึกษามาเรียนรวมกันหลายสาขาวิชาทำให้ไม่ค่อยรู้จักกันและยังมีนักศึกษามาเรียนโปรแกรมวิชาละ 2-3 คน ทำให้นักศึกษาไม่สนใจเรียน รู้สึกเบื่อหน่ายเพราะไม่มีเพื่อนคุยและช่วยกันคิด ช่วยกันทำงานแต่ละครั้งที่อาจารย์มอบหมาย จึงไม่ค่อยเข้าเรียน ถ้ามาเรียนก็นิ่งเฉย ๆ ไม่ค่อยแสดงความคิดเห็น ขาดความกระตือรือร้นและความใฝ่รู้ ไม่อยากมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 มี 6 คน คหกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 มี 5 คน นิติศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 มี 5 คน รัฐศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 มี 3 คน นอกนั้น ร้อยละ 68 ที่แสดงความคิดเห็นตอบคำถามและทำงานที่อาจารย์มอบหมายทุกครั้ง ได้แก่ สังคมศึกษา ชั้นปีที่ 3 ภูมิสารสนเทศเพื่อการพัฒนา ชั้นปีที่ 3 ภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 เพราะมีจำนวนนักศึกษามาเรียนสาขาวิชาละ 15-20 คน

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรหาวิธีการแก้ปัญหาให้นักศึกษาที่ไม่สนใจเรียน ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบตื่นตัว เกิดประสิทธิภาพและมีประสิทธิภาพในการเรียนการสอนและเป็นไปตามแผนการเรียนที่วางไว้ โดยนำวิธีการจัดการการเรียนรู้แบบใฝ่รู้มาใช้ เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกัน ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยจึงเลือกการจัดการเรียนการสอนแบบเทคนิคทำเป็นกลุ่ม-ทำคนเดียว เทคนิคร่วมกันคิด และเทคนิคการสร้างแบบเทคนิคการร้องเพลง เทคนิคการโต้ว่าที่ เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติ เทคนิควิธีการอภิปรายกลุ่ม ใช้ประกอบการเรียนการสอน เพราะเทคนิคเหล่านี้ทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนรู้หน้าที่ วิธีการศึกษา และการทำงานในวิชาที่เรียนให้สำเร็จ ผู้เรียนต้องอ่าน พูด ฟัง คิด และเขียนอย่างกระตือรือร้น ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการคิดขั้นสูง คือ วิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินค่า

ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องปรับและทดลองจัดการเรียนการสอนแบบใฝ่รู้โดยใช้เทคนิคทำเป็นกลุ่ม-ทำคนเดียว เทคนิคร่วมกันคิด เทคนิคการสร้างแบบ เทคนิคการร้องเพลง เทคนิคการโต้ว่าที่ เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติ และเทคนิควิธีการอภิปรายกลุ่ม มาประกอบในรายวิชานิติศาสตร์การท่องเที่ยวไทย รหัสวิชา 2442702 สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี หมวดวิชาเลือกเสรี (กลุ่มสังคม) ชั้นปีที่ 2-3 โดยหวังว่าผลจากการวิจัยในครั้งนี้ จะมีประโยชน์ต่อผู้ที่จัดการเรียนการสอนแบบใฝ่รู้และเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในรายวิชาอื่น ๆ ต่อไปด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี หมวดวิชาเลือกเสรี ที่ได้รับการจัดการเรียนแบบใฝ่รู้ด้วยเทคนิคทำเป็นกลุ่ม-ทำคนเดียว เทคนิคร่วมกันคิด เทคนิคการสร้างแบบ เทคนิคการร้องเพลง เทคนิคการโต้ว่าที่ เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติ เทคนิควิธีการอภิปรายกลุ่ม
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานิติศาสตร์การท่องเที่ยวไทยก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนแบบใฝ่เรียนรู้
3. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานิติศาสตร์การท่องเที่ยวไทยของนักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนแบบใฝ่รู้กับเกณฑ์ร้อยละ 60
4. ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาก่อนและหลังการจัดการเรียนการสอนแบบใฝ่รู้

ประโยชน์ที่จะได้รับ

1. ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติที่เน้นให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหา
2. ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบตื่นตัว เกิดประสิทธิผลและมีประสิทธิภาพในการเรียนการสอน
3. เป็นแนวทางหรือตัวอย่างในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในรายวิชาอื่น ๆ ต่อไป

การทบทวนวรรณกรรม

การศึกษาครั้งนี้ได้ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับบทความวิจัย ดังนี้

ทฤษฎีการเรียนรู้ การเรียนรู้ คือ “การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทั้งในด้านการรู้คิด รู้สึก หรือ ทักษะทางกลไกต่าง ๆ อย่างถาวร ซึ่งเกิดจากการฝึกอบรม การวางเงื่อนไข หรือการเลียนแบบ ทั้งนี้ ไม่รวมถึงพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงจากภาวะ สัญชาตญาณ ยา อุบัติเหตุ ตลอดจนความเมื่อยล้า” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2548: 157) เป็นการจัดสภาพแวดล้อมให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้แก่ผู้เรียน นั้นเอง ด้วยเหตุนี้ ทฤษฎีการเรียนรู้ของมนุษย์สามารถประยุกต์ใช้ได้กับการศึกษา ทฤษฎีเหล่านี้มีจำนวนมาก Santrock (2008) ได้เสนอการแบ่งทฤษฎีการเรียนรู้ที่สามารถประยุกต์ใช้ได้กับการศึกษาไว้ 5 ทฤษฎีด้วยกัน คือ 1) ทฤษฎีการเรียนรู้เน้นพฤติกรรม (Behavioral Theory) เน้นที่พฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ว่า มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมอย่างไร และสิ่งแวดล้อมสามารถเพิ่มหรือลดพฤติกรรมได้อย่างไร 2) ทฤษฎีการรู้คิดทางสังคม (Social Cognitive Theory) เน้นที่ปฏิสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อม บุคคล และพฤติกรรม ที่แสดงออก ทฤษฎีนี้สามารถอธิบายกระบวนการเรียนรู้จากการสังเกต (Observational Learning) ของมนุษย์ได้ 3) ทฤษฎีการประมวลผลข้อมูล (Information Processing Theory) เน้นที่วิธีการประมวลผลข้อมูล ของนักเรียน ซึ่งข้อมูลตั้งแต่รับเข้าจนกระทั่งแสดงออกเป็นพฤติกรรมผ่านกระบวนการทางพุทธิปัญญา หลายอย่าง เช่น การใส่ใจ (Attention) การรับรู้ (Perception) การจำ (Memory) การตัดสินใจ (Decision Making) การเข้าใจใจโน้ตทัศน์ (Concept Understanding) และอื่น ๆ 4) ทฤษฎีเสริมสร้างการรู้คิด (Cognitive Constructivist Theory) เน้นที่พัฒนาการทางพุทธิปัญญาของเด็ก และแสดงให้เห็นถึงวิธีการเข้าใจใจโน้ตทัศน์ ของมนุษย์ผ่านกระบวนการซึมซับ (Assimilation) และการปรับโครงสร้างการรู้คิด (Accommodation) และ 5) ทฤษฎีเสริมสร้างทางสังคม (Social Constructivist Theory) เน้นที่ภาษาและกระบวนการทางสังคม ที่มีส่วนช่วยให้เกิดการเรียนรู้ในเด็ก ต่อไปนี้จะกล่าวถึงรายละเอียดของแต่ละทฤษฎีที่ถือเป็นหัวใจหลัก ทางการเรียนรู้ในบริบทของการศึกษา (สันทัด พรประเสริฐมานิต, 2552)

การจัดการเรียนแบบใฝ่รู้ ลักษณะของการจัดการเรียนการสอนแบบ Active Learning (ไชยยศ เรืองสุวรรณ, 2553) เป็นการเรียนการสอนที่พัฒนาศักยภาพทางสมอง ได้แก่ การคิด การแก้ปัญหา และการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้, เป็นการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้สูงสุด, ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้และจัดกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง, ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนทั้งในด้านการสร้างองค์ความรู้ การสร้างปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน ร่วมมือกันมากกว่าการแข่งขัน, ผู้เรียนเรียนรู้ความรับผิดชอบร่วมกัน การมีวินัยในการทำงานและการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบ, เป็นกระบวนการสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนอ่าน ฟัง คิดอย่างลุ่มลึก ผู้เรียนจะเป็นผู้จัดระบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง, เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการคิดขั้นสูง, เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนบูรณาการข้อมูลข่าวสารหรือสารสนเทศ และหลักการความคิดรวบยอด, ผู้สอนจะเป็นผู้อำนวยการ

สะดวกในการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติด้วยตนเองและความรู้เกิดจากประสบการณ์ การสร้างองค์ความรู้ และการสรุปบทวนของผู้เรียน (สถาพร พงษ์พิบูล, 2558)

เทคนิคการร้องเพลง การร้องเพลงมีสิ่งที่ต้องคำนึงถึงมากมาย ซึ่งถ้าเราเรียนรู้องค์ประกอบต่าง ๆ แล้ว ก็สามารถที่จะนำมาใช้ในบทเพลงได้ การที่จะร้องเพลงสักเพลงหนึ่งควรที่จะศึกษาบทเพลงนั้น ๆ ด้วยความละเอียดอ่อน อาจจะต้องทบทวนท่วงทำนอง จังหวะ รวมไปถึงอารมณ์ของบทเพลง การฝึกซ้อมกับบทเพลงจริง ๆ นั้นเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างมาก เพราะถือเป็นการนำสิ่งที่เราสามารถเรียนรู้ได้จากทฤษฎีมาฝึกปฏิบัติให้เกิดความเคยชิน สามารถนำเทคนิคต่าง ๆ มาใช้ได้อย่างสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ทั้งนี้ครอบคลุมไปถึงความถูกต้องในการใช้สระและพยัญชนะในภาษา การควบคุมลมหายใจ การสร้างพลังในการขับร้อง การควบคุมระดับความสูงต่ำของเสียงไม่ให้เพี้ยน คุณภาพของเนื้อเสียง ความหนัก-เบา ในการใช้น้ำเสียงประโยชน์ของการร้องเพลง ได้แก่ ร้องเพลงช่วยพัฒนาการด้านภาษา เสียงเพลงช่วยกระตุ้นพัฒนาการด้านภาษาเช่นเดียวกับการอ่านหนังสือ เพราะมีถ้อยคำซ้ำ ๆ ที่ช่วยให้เด็กจำคำศัพท์ด้วยวิธีที่แสนจะเพลิดเพลินกว่าการท่องจำ การร้องเพลงช่วยควบคุมการออกเสียงและบริหารปอด ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ทำให้ผู้ร้องออกเสียงชัดถ้อยชัดคำ (ตามวัย) และยังได้บริหารอวัยวะภายในอีกด้วย เพราะถ้าจะส่งเสียงออกมาเป็นเพลง จะต้องสูดลมเข้าไปให้เต็มปอดเสียก่อน ร้องเพลงดัง ๆ ก็ความเขินอาย เพลงจึงเป็นอีกหนึ่งวิธีที่จะสื่อสารกับผู้เรียนที่พูดน้อยหรือเขินอายได้ เนื่องจากผู้เรียนจะรู้สึกเสรีเวลาที่ได้อ่านและน้ำเสียงเปล่งออกมา ร้องเพลงพัฒนาสมองน้อย ระหว่างร้องเพลงสมองทั้งสองข้างจะถูกกระตุ้น ซึ่งก็จะทำให้พัฒนาการด้านอารมณ์ถูกกระตุ้นไปพร้อม ๆ กันด้วย ร้องเพลงสร้างความสัมพันธ์ การร้องเพลงนอกจากจะช่วยทักษะการพูด เขียนและอ่านของผู้เรียนให้ดีขึ้นแล้ว ยังใช้เพิ่มความสัมพันธ์กับกิจกรรมของสมาชิกในห้องเรียน (ณรงค์ กาญจนะ, 2553)

เทคนิคการโต้วาที การพูดโต้วาที คือ การที่บุคคลสองฝ่ายใช้ศิลปะการพูดหรือวาทศิลป์พูดโต้คารม หรือถกเถียงกันในเรื่องใดเรื่องหนึ่งประกอบด้วย คณะผู้เสนอฝ่ายหนึ่ง คณะผู้คัดค้านฝ่ายหนึ่ง และมีประธานเป็นผู้รักษาระเบียบของคู่โต้วาที ผู้พูดแต่ละฝ่ายจะใช้คำพูดโต้แย้งกันอย่างมีระเบียบตามหัวข้อที่กำหนดโดยพยายามใช้วาทศิลป์ในการพูด ใช้หลักการและหลักฐานต่าง ๆ เพื่อคัดค้านโต้แย้งหรือหักล้างกันอย่างมีเหตุผล ถ้าฝ่ายใดมีคารมดีกว่า มีเหตุผลดีกว่า มีหลักฐานดีกว่า ฝ่ายนั้นก็จะเป็นฝ่ายชนะ ประโยชน์ของการโต้วาที มีประโยชน์ทั้งต่อผู้ฟังและผู้ได้โต้แย้ง เกิดความเข้าใจในหลักการ เหตุผล หรือแนวคิด ได้เรียนรู้วิธีแสดงเหตุผลแบบต่าง ๆ จากผู้โต้วาที เกิดประสบการณ์ที่แปลกใหม่ มีโอกาสเรียนรู้การใช้ถ้อยคำจำนวนมากขึ้น รู้จักพิจารณาเหตุผล เสริมสร้างระบอบประชาธิปไตย (ปิยะฤกษ์ บุญโกศล, 2563)

เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) เป็นเทคนิคการสอนรูปแบบหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทบาท สภาพความเป็นจริงจากสิ่งที่เกิดขึ้นผ่านการแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งเทคนิคการสอนรูปแบบนั้นเป็นการสอนที่สนับสนุนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและได้ลงมือปฏิบัติร่วมกันระหว่างผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการเรียนรู้สมัยใหม่ที่มุ่งเน้นตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ เทคนิคการสอนที่ผู้เรียนแสดงบทบาทในสถานการณ์ที่สมมุติขึ้น นั่นคือแสดงบทบาทที่กำหนดให้ การแสดงบทบาทสมมติมี 2 ประเภท ประเภทแรก ผู้แสดงบทบาทสมมติจะต้องแสดงบทบาทของคนอื่นโดยละทิ้งแบบแผนพฤติกรรมของตนเอง บทบาทของบุคคลอื่นอาจเป็นบุคคลจริง เช่น คนที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์ เพื่อนร่วมห้อง

หรือการเปลี่ยนบทบาทซึ่งกันและกันกับเพื่อน หรือเป็นบุคคลสมมติ เช่น สมมติว่าเป็นครูใหญ่ สมมติว่าเป็นชาวนา เป็นต้น ประโยชน์ของบทบาทสมมติ บทบาทสมมตินับเป็นเครื่องมือและวิธีการอย่างหนึ่งที่ช่วยในการส่งเสริมให้ผู้เรียนรักการอ่านได้มาก อีกทั้งผู้สอนยังสามารถนำบทบาทสมมติไปช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในด้านต่าง ๆ ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติจนในสังคม ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้และฝึกการปฏิบัติตนให้ถูกต้องเหมาะสมในหลาย ๆ บทบาทและช่วยฝึกให้ผู้เรียนปฏิบัติตามขั้นตอน “รู้สึก คิด และกระทำ” (นรรีชต์ ผื่นเชียร, 2563)

เทคนิคการสร้างแบบ (Formations) เป็นเทคนิคที่อาจารย์ผู้สอนกำหนดวัตถุประสงค์หรือสิ่งที่ต้องการให้ผู้เรียนสร้าง แล้วให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายและทำงานร่วมกันเพื่อสร้างชิ้นงานหรือสาริตงานที่ได้รับมอบหมาย เช่น ให้นักเรียนสาริตว่าฤดูกาลเกิดขึ้นได้อย่างไร สาริตการทำงานของกังหันลม สร้างวงจรของห่วงโซ่อาหาร หรือสายใยอาหาร (Kagan. 1995 : 22)

เทคนิควิธีการอภิปรายกลุ่ม (Group Discussion) เป็นเทคนิคการสอนที่ผู้เรียนต้องรับผิดชอบตอบบทบาทหน้าที่ของตนเองในฐานะผู้นำกลุ่มหรือสมาชิกกลุ่ม ทั้งในบทบาทการทำงานและบทบาทเกี่ยวกับการรวมกลุ่ม ในการสร้างองค์ความรู้หรือผลงานกลุ่ม ข้อดีของการใช้เทคนิควิธีการอภิปรายกลุ่ม ได้แก่ ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นของตนเองอย่างเต็มที่ ผู้เรียนได้ทำงานตามความถนัดความสามารถ ความสนใจของตนเอง มีความรับผิดชอบร่วมกัน เน้นผลงานของกลุ่ม และเป็นการสอนทักษะทางสังคมด้วย (พนมพร เผ่าเจริญ, 2549)

วิธีการดำเนินการวิจัยและสถานที่ทำการทดลอง/เก็บข้อมูล

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง กำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ ดังนี้

1. ขอบเขตประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ที่เลือกเรียนหมวดวิชาเลือกเสรี (กลุ่มสังคม) ชั้นปีที่ 2-3 รายวิชาภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว รหัสวิชา 2442702 ในปีการศึกษา 1/2563 จำนวน 50 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชานิติศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชารัฐศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาสังคมศึกษา ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภูมิสารสนเทศเพื่อการพัฒนา ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 จำนวน 50 คน

การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เพื่อให้สามารถเข้าถึงข้อมูลเชิงลึกจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informant) ได้อย่างแท้จริง และรวบรวมข้อมูลที่มีรายละเอียดและเนื้อหาสาระตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย (ชาย โพธิ์สิตา, 2549)

2. ขอบเขตตัวแปร

ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ มีดังนี้

1. ตัวแปรจัดกระทำ (อิสระ) ได้แก่ เทคนิคทำเป็นกลุ่ม-ทำคนเดียว เทคนิคร่วมกันคิด เทคนิคการสร้างแบบ เทคนิคการร้องเพลง เทคนิคการไต่ถามที่ เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติ และเทคนิควิธีการอภิปรายกลุ่ม

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ การจัดการเรียนแบบใฝ่รู้ พฤติกรรมการเรียนรู้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3. เครื่องมือที่ใช้การวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ (1) แผนการสอนรายวิชาภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวไทย (2442702) โดยการจัดการเรียนแบบใฝ่รู้ด้วยเทคนิคทำเป็นกลุ่ม-ทำคนเดียว เทคนิคร่วมกันคิด เทคนิคการสร้างแบบ เทคนิคการร้องเพลง เทคนิคการไต่ถามที่ เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติ เทคนิควิธีการอภิปรายกลุ่ม ที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้ว อยู่ในระดับเหมาะสมมาก (2) แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้ จำนวน 25 ข้อ มีความตรงเชิงโครงสร้างและมีความเที่ยง .82 (3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 20 ข้อ มีอำนาจจำแนกระหว่าง .26-.74 ความยากง่ายระหว่าง .32-.73 และความเที่ยง .72 และ (4) แบบประเมินความพึงพอใจก่อนและหลังการจัดการเรียนการสอนแบบใฝ่รู้ในรายวิชาภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวไทย รหัสวิชา 2442702 จำนวน 7 ข้อ มีความเที่ยง .81

ตารางที่ 1 ขั้นตอนการสอนรายวิชาภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวไทย รหัสวิชา 2442702

ขั้นตอนการสอน	เทคนิคที่ใช้
1. ขั้นนำ	เทคนิคการอธิบาย (Lecture) เทคนิคการสอบ (test) เทคนิควิธีการการทำงานคนเดียว (Solo)
2. ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์	เทคนิคระดมสมอง (Brainstorming) วิธีการให้ผู้เรียนสรุปคำตอบของเพื่อน (Student Summary of Another Student's Answer)
3. ขั้นสร้างองค์ความรู้ร่วมกัน	เทคนิคร่วมกันคิด (Numbered heads together) อาจารย์สุ่มหยิบหมายเลขขึ้นมาให้ผู้เรียนตอบคำถาม (Fish Bowl) เทคนิคการสร้างแบบ (Formations)
	นักศึกษาอ่านคำตอบของแต่ละคนมารวมกัน เพื่อแก้ปัญหา และสรุปให้ได้คำตอบที่สมบูรณ์ที่เหมาะสมที่สุด (Jigsaw problem solving)
4. ขั้นนำเสนอความรู้	เทคนิคร่วมกันคิด (Numbered heads together) เทคนิควิธีการร้องเพลง (Sing) การไต่ถามที่ (Debase) การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing)
5. ขั้นลงมือปฏิบัติหรือประยุกต์ใช้	อาจารย์สุ่มหยิบหมายเลขขึ้นมาให้ผู้เรียนตอบคำถาม (Fish Bowl) เทคนิคการร้องเพลง (Sing) การไต่ถามที่ (Debase) เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) เทคนิควิธีการอภิปรายกลุ่ม (Group Discussion) วิธีการให้ผู้เรียนสรุปคำตอบของเพื่อน (Student Summary of Another Student's Answer)
6. ขั้นประเมินผล	เทคนิควิธีการทำงานคนเดียว (Solo) เทคนิคการสรุปย่อเนื้อหา (Taking Notes From Textbook)

4. คุณภาพของแผนการสอน โดยใช้อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จำนวน 3 คน เป็นผู้ประเมินตามแบบประเมินแผนการสอนที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้น

ตารางที่ 2 แสดงผลการประเมินคุณภาพแผนการสอนโดยผู้เชี่ยวชาญ

แผน การสอนที่	คนที่ 1		คนที่ 2		คนที่ 3		รวม		ระดับ ความ เหมาะสม
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	
1	4.88	0.5	4	0.37	4	0.51	4.29	0.08	มาก
เฉลี่ย	4.87		4.19		4.23		4.42	0.39	มาก

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยนำแบบประเมิน แบบทดสอบ แบบสอบถาม และแผนการสอนไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ในปีการศึกษาที่ 1/2563 ตั้งแต่เดือน สิงหาคม-กันยายน 2563

6. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

6.1 สถิติพื้นฐาน ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

6.2 สถิติที่ใช้ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ได้แก่ การหาค่าความตรง (Validity) โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ คำนวณจากสูตร (เกษม สาหร่ายทิพย์, 2540: 194), การหาอำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบทดสอบ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538: 211, การหาความยากง่าย (Difficulty) ของแบบทดสอบ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538: 210), การหาค่าความเที่ยง (Reliability) ของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538: 197-198), การหาค่าความเที่ยง (Reliability) ของแบบวัดพฤติกรรมการเรียนรู้และแบบสอบถามความพึงพอใจ ใช้วิธีสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient)

ผลการศึกษา

ตารางที่ 1: แสดงผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียนของ นักศึกษาระดับปริญญาตรีหมวดวิชาเลือกเสรี (กลุ่มสังคม) ปี 2-3 ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 1/2563 รายวิชา ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวไทย รหัสวิชา 2442702 เรื่องความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับประเทศไทย เส้นทางคมนาคม ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวไทยทางประวัติศาสตร์โบราณคดี ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวไทย ประเภทศิลปวัฒนธรรมประเพณี ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทำเป็นกลุ่ม-ทำคนเดียว เทคนิค ร่วมกันคิด เทคนิคการสร้างแบบ เทคนิคการร้องเพลง เทคนิคการโต้วาที เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติ และเทคนิควิธีการอภิปรายกลุ่ม

พฤติกรรมการเรียนรู้	ก่อนเรียน		หลังเรียน		t	Sig.
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
1. ด้านการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	2.84	0.62	4.45	0.34	5.988	.05

จากตารางที่ 1 แสดงว่า นักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนแบบใฝ่รู้ด้วยเทคนิคทำเป็นกลุ่ม-ทำคนเดียว เทคนิคร่วมกันคิด เทคนิคการสร้างแบบ เทคนิคการร้องเพลง เทคนิคการโต้วาที เทคนิคการแสดงบทบาทสมมุติ และเทคนิควิธีการอภิปรายกลุ่ม มีพฤติกรรมการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญทั้งนี้ก่อนเรียนนักศึกษามีพฤติกรรมการเรียนรู้อยู่ในระดับน้อยและหลังเรียนอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 2: แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานิติศาสตร์การท่องเที่ยวไทยก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนแบบใฝ่เรียนรู้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	$\bar{x}$	S.D.	t	Sig.
ก่อนเรียน	9.18	2.05	15.432	.05
หลังเรียน	13.22	1.53		

จากตารางที่ 2 แสดงว่า นักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนแบบใฝ่รู้ด้วยเทคนิคทำเป็นกลุ่ม-ทำคนเดียว เทคนิคร่วมกันคิด เทคนิคการสร้างแบบ เทคนิคการร้องเพลง เทคนิคการโต้วาที เทคนิคการแสดงบทบาทสมมุติ และเทคนิควิธีการอภิปรายกลุ่ม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 3: แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานิติศาสตร์การท่องเที่ยวไทยของนักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนแบบใฝ่รู้กับเกณฑ์ร้อยละ 60

จำนวนนักศึกษา	จำนวนเต็ม (คน)	จำนวนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ (คน)	สัดส่วน	Z
ตามที่คาดหวัง	50	30.00	.6000	7.143
ตามที่เป็นจริง	45	29.75	.6610	

จากตารางที่ 3 พบว่า จำนวนนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานิติศาสตร์การท่องเที่ยวไทย (2442702) ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทำเป็นกลุ่ม-ทำคนเดียว เทคนิคร่วมกันคิด เทคนิคการสร้างแบบ เทคนิควิธีการร้องเพลง เทคนิคการโต้วาที เทคนิคการแสดงบทบาทสมมุติ และเทคนิควิธีการอภิปรายกลุ่มกับเกณฑ์ร้อยละ 60 ขึ้นไป มีสัดส่วนเท่ากับ 0.6610 หรือร้อยละ 66.10 ของผู้เรียนทั้งหมด ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์สัดส่วน 0.6 หรือเกณฑ์จำนวนร้อยละ 60 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3

ตารางที่ 4: แสดงผลการศึกษาความพึงพอใจก่อนและหลังการจัดการเรียนการสอนแบบใฝ่รู้ในรายวิชานิติศาสตร์การท่องเที่ยวไทย รหัสวิชา 2442702 เรื่องความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับประเทศไทย เส้นทางคมนาคม ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวไทยทางประวัติศาสตร์โบราณคดี ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวไทยประเภทศิลปวัฒนธรรมประเพณีของนักศึกษาระดับปริญญาตรีหมวดวิชาเลือกเสรี (กลุ่มสังคม) ชั้นปีที่ 2-3 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคทำเป็นกลุ่ม-ทำคนเดียว เทคนิคร่วมกันคิด เทคนิคการสร้างแบบ เทคนิคการร้องเพลง เทคนิคการโต้วาที เทคนิคการแสดงบทบาทสมมุติ และเทคนิควิธีการอภิปรายกลุ่ม

ที่	รายการ/ข้อคำถาม	ก่อนการจัดการเรียนการสอนแบบใฝ่รู้			หลังการจัดการเรียนการสอนแบบใฝ่รู้		
		$\bar{x}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1	นักศึกษามีความพึงพอใจในการเรียนการสอนแบบใฝ่รู้ด้วยเทคนิคทำเป็นกลุ่ม-ทำคนเดียว	2.69	0.68	น้อย	3.96	0.40	มาก
2	นักศึกษามีความพึงพอใจในการเรียนการสอนแบบใฝ่รู้ด้วยเทคนิคร่วมกันคิด	2.84	0.62	น้อย	3.82	0.52	มาก
3	นักศึกษามีความพึงพอใจในการเรียนการสอนแบบใฝ่รู้ด้วยเทคนิคการสร้างแบบ	3.07	0.67	ปานกลาง	3.84	0.77	มาก
4	นักศึกษามีความพึงพอใจในการเรียนการสอนแบบใฝ่รู้ด้วยเทคนิคการร้องเพลง	2.95	0.74	น้อย	4.02	0.55	มากที่สุด
5	นักศึกษามีความพึงพอใจในการเรียนการสอนแบบใฝ่รู้ด้วยเทคนิคการโต้วาที	2.93	0.63	น้อย	3.82	0.60	มาก
6	นักศึกษามีความพึงพอใจในการเรียนการสอนแบบใฝ่รู้ด้วยเทคนิคการแสดงบทบาทสมมติ	3.33	0.94	ปานกลาง	4.04	0.61	มากที่สุด
7	นักศึกษามีความพึงพอใจในการเรียนการสอนแบบใฝ่รู้ด้วยเทคนิควิธีการอภิปรายกลุ่ม	3.50	0.81	ปานกลาง	4.22	0.58	มากที่สุด
	รวม (เฉลี่ย)	2.75	0.72	น้อย	3.96	0.57	มาก

จากตารางที่ 4 พบว่า ผลการศึกษาความพึงพอใจการจัดการเรียนการสอนแบบใฝ่รู้ในรายวิชา ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวไทย รหัสวิชา 2442702 ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี หมวดวิชาเลือกเสรี (กลุ่มสังคม) ชั้นปีที่ 2-3 ในการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคทำเป็นกลุ่ม-ทำคนเดียว เทคนิคร่วมกันคิด เทคนิคการสร้างแบบ เทคนิคการร้องเพลง เทคนิคการโต้วาที เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติและเทคนิควิธีการอภิปรายกลุ่ม หลังการจัดการเรียนการสอนแบบใฝ่รู้ มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมากกว่าก่อนเรียน เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยรวม ($\bar{x}$) เท่ากับ 3.96 หมายความว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นโดยรวมเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบใฝ่รู้หลังเรียน “มีระดับความพึงพอใจมาก” ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.57 หมายความว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย สามารถนำมาอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. จากผลการวิจัยข้อที่ 1 ที่พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนแบบใฝ่รู้ด้วยเทคนิคการทำเป็นกลุ่ม-ทำคนเดียว เทคนิคร่วมกันคิด เทคนิคการสร้างแบบ เทคนิคการร้องเพลง เทคนิคการโต้ว่าที่ เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติ และเทคนิควิธีการอภิปรายกลุ่ม มีพฤติกรรมการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ทั้งนี้ก่อนเรียน นักศึกษามีพฤติกรรมการเรียนรู้ในระดับน้อย หลังเรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ในระดับมาก น่าจะเนื่องมาจากการจัดการเรียนแบบใฝ่รู้ด้วยเทคนิคทำเป็นกลุ่ม-ทำคนเดียว เทคนิคร่วมกันคิด เทคนิคการสร้างแบบ เทคนิคการร้องเพลง เทคนิคการโต้ว่าที่ เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติ และเทคนิควิธีการอภิปรายกลุ่มในครั้งนี้ นักศึกษาได้รับการออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนซึ่งสอดคล้องกับหลักการจัดการเรียนแบบใฝ่รู้ที่ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบใฝ่รู้ Active Learning เป็นระบบการจัดการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมโดยตรงในกิจกรรมการเรียนรู้ ได้พัฒนาการเรียนรู้ตามศักยภาพความต้องการ ความสนใจและความถนัดของแต่ละบุคคล ทำให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริงด้วยตนเอง ผู้เรียนเกิดความมั่นใจสามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อนได้ดี ผู้สอนเข้าใจผู้เรียนมากขึ้น ช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ บอดี้วิก (Bodewick, 1981: 213) ได้ศึกษาเปรียบเทียบโปรแกรมการฝึกความมั่นใจในตนเอง โดยวิธีฝึกทักษะประเมินพฤติกรรมกับพฤติกรรมความรู้ความจำโดยใช้บทบาทสมมติ กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่ได้รับการสุ่มจากชุมชนจำนวน 33 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มที่ฝึกทักษะประเมินพฤติกรรมความรู้ความจำ กลุ่มทักษะทางพฤติกรรมและกลุ่มควบคุมใช้เวลาทดลอง 5 สัปดาห์และติดตามผลหลังจากนั้น 8 สัปดาห์ ผลการทดลองปรากฏว่า กลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่มมีความมั่นใจในตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุมและยังมีผลถึงระยะติดตามผล โดยเฉพาะการประเมินผลความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์กับการใช้บทบาทสมมติ

2. จากผลการวิจัยข้อที่ 2 ที่พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนแบบใฝ่รู้ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว รหัสวิชา 2442702 เรื่องความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับประเทศไทย เส้นทางคมนาคม ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์โบราณคดี ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวไทยประเภทศิลปวัฒนธรรมประเพณี หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้ นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 9.18 หลังเรียนเท่ากับ 13.22 น่าจะเนื่องมาจากการจัดการเรียนแบบใฝ่รู้ด้วยเทคนิคทำเป็นกลุ่ม-ทำคนเดียว เทคนิคร่วมกันคิด เทคนิคการสร้างแบบ เทคนิคการร้องเพลง เทคนิคการโต้ว่าที่ เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติ และเทคนิควิธีการอภิปรายกลุ่มครั้งนี้ เป็นการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ การยึดกลุ่มและปฏิสัมพันธ์กลุ่มเป็นแหล่งความรู้ การยึดการค้นพบด้วยตนเองหรือการเรียนการประสบการณ์ การเน้นกระบวนการควบคุมกำกับผลงาน และการเน้นการนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน การใช้กิจกรรมการเรียนการสอนดังกล่าวเป็นการสอนที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการฝึกปฏิบัติในการพูด การแสดงความคิดเห็น ในสถานการณ์ที่สมมติขึ้นด้วยตนเอง ซึ่งทำให้ผู้เรียนมีความรู้สึกร่วมต่อเหตุการณ์และสามารถเชื่อมโยงการเรียนรู้ไปสู่การปฏิบัติจริงได้ สอดคล้องกับคำกล่าวของวู้ชีย์ วงษ์ใหญ่ (2525: 78) ที่สรุปได้ว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นจากการกระทำของผู้เรียนเอง มิใช่เกิดจากวิธีการถ่ายทอดของครูเพียงอย่างเดียว ประกอบกับการสอนแบบบทบาทสมมติมีกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การโต้ว่าที่ การอภิปราย การทำ

กิจกรรมกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมนั้น และเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ไม่เบื่อหน่ายมีความกระตือรือร้นและมีชีวิตชีวาในการเรียน ทำให้เกิดการตื่นตัวอยู่เสมอ ซึ่งส่งผลให้เกิดความเข้าใจในเรื่องที่เรียนได้ดีขึ้น

3. จากผลการวิจัยข้อที่ 3 ที่พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวไทย รหัสวิชา 2442702 เรื่องความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับประเทศไทย เส้นทางคมนาคม ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวไทยทางประวัติศาสตร์โบราณคดี ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวไทยประเภทศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ตั้งแต่ร้อยละ 60 ขึ้นไป มีสัดส่วนเท่ากับ .6610 หรือร้อยละ 66.10 ของผู้เรียนทั้งหมด เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 น่าจะเนื่องมาจากการจัดการเรียนแบบใฝ่รู้ด้วยเทคนิคทำเป็นกลุ่ม-ทำคนเดียว เทคนิคร่วมกันคิด เทคนิคการสร้างแบบ เทคนิคการร้องเพลง เทคนิคการโต้ว่าที่ เทคนิคการแสดงบทบาทสมมุติ และเทคนิควิธีการอภิปรายกลุ่ม เป็นวิธีการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวไทยอยู่ในระดับดีขึ้นไป สอดคล้องกับผลการวิจัยของแฮนด์เลย์ (Handley, 1975: 3383-A-3384-A) ได้ศึกษาผลการสอนวิชาสังคมศึกษาโดยใช้การแสดงบทบาทสมมุติ พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมุติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นมากกว่าเดิม นักเรียนมีความสนใจและตั้งใจเรียนดีกว่าเดิม นอกจากนี้ยังทำให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีความมั่นใจในความคิดเห็นมากขึ้น

4. ผลการศึกษาข้อที่ 4 พบว่า ก่อนการจัดการเรียนการสอนแบบใฝ่รู้ด้วยเทคนิคทำเป็นกลุ่ม-ทำคนเดียว เทคนิคร่วมกันคิด เทคนิคการสร้างแบบ เทคนิคการร้องเพลง เทคนิคการโต้ว่าที่ เทคนิคการแสดงบทบาทสมมุติ และเทคนิควิธีการอภิปรายกลุ่ม ในรายวิชาภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวไทย รหัสวิชา 2442702 นักศึกษามีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย และหลังจากการจัดการเรียนการสอนแบบใฝ่รู้ นักศึกษามีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก เนื่องจากการจัดการเรียนด้วยเทคนิคดังกล่าว ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาแนวคิดเชิงสร้างสรรค์ การได้ศึกษาค้นคว้า ทำงานและแก้ปัญหาด้วยตนเอง ผู้เรียนมีอิสระที่จะเลือกเทคนิคการเรียนรู้ของตนเอง ซึ่งทำให้ผู้เรียนมีอิสระในการตัดสินใจด้วยตนเอง ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติ ที่เน้นให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหา จึงทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจมาก เมื่อใช้เทคนิคดังกล่าว สอดคล้องกับงานวิจัยของการ์บัลดี (Garibaldi, 1976 อ้างถึงใน พนมพร เผ่าเจริญ, 2542: 27) ที่ศึกษาและประเมินความพึงพอใจผลประโยชน์ของการใช้โครงสร้างงานแบบร่วมมือกันเรียนรู้และการใช้โครงสร้างเป้าหมายแบบกลุ่ม ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ทำงานกลุ่มแบบร่วมมือและแบบแข่งขันระหว่างกลุ่ม สามารถปฏิบัติงานมากกว่านักเรียนที่ทำงานเพียงลำพัง การทำงานแบบร่วมมือนั้นเป็นการพัฒนาความพึงพอใจระหว่างบุคคลให้ดีขึ้นด้วยและมีอิทธิพลต่องานมากกว่ากลุ่มที่ทำงานแบบแข่งขันระหว่างกลุ่ม

บทสรุป

ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่าการจัดการเรียนการสอนแบบใฝ่รู้เป็นการเรียนการสอนที่พัฒนาศักยภาพทางสมองที่เน้นให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหา และสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ เป็นการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้สูงสุด ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้และจัดกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนทั้งในด้านการสร้างองค์ความรู้ การสร้างปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน ผู้เรียนเรียนรู้ความรับผิดชอบร่วมกัน การมีวินัยในการทำงาน

และการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบ และเป็นวิธีการแก้ปัญหาสำหรับผู้เรียนที่ไม่สนใจเรียนได้ สรุปจากภาพรวมทั้งหมดที่ผู้เรียนได้รับประโยชน์จากการจัดการเรียนการสอนแบบฝังรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบต่าง ๆ ดังนี้

การจัดการเรียนการสอนแบบฝังรู้ที่ใช้เทคนิคการร้องเพลง แก้อายเนื่องจากผู้เรียนจะรู้สึกเสรีเวลาที่ได้อ่านและน้ำเสียงเปล่งออกมา การร้องเพลงนอกจากจะช่วยทักษะการพูด เขียนและอ่านของผู้เรียนให้ดีขึ้นแล้ว ยังใช้เพิ่มความสัมพันธ์กับกิจกรรมของสมาชิกในห้องเรียนที่ต่างสาขาวิชาด้วย

การจัดการเรียนการสอนแบบฝังรู้ที่ใช้เทคนิคการโต้ว่าที่ ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในหลักการ เหตุผล หรือแนวคิด ได้เรียนรู้วิธีแสดงเหตุผลแบบต่าง ๆ จากผู้โต้ว่าที่ เกิดประสบการณ์ที่แปลกใหม่ มีโอกาสเรียนรู้การใช้ถ้อยคำจำนวนมากขึ้น รู้จักพิจารณาเหตุผล เสริมสร้างระบอบประชาธิปไตย

การจัดการเรียนการสอนแบบฝังรู้ที่ใช้เทคนิคการแสดงบทบาทสมมุติ ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้และฝึกการปฏิบัติตนให้ถูกต้องเหมาะสมในหลาย ๆ บทบาทและช่วยฝึกให้ผู้เรียนปฏิบัติตามขั้นตอน “รู้สึก คิด และกระทำ”

การจัดการเรียนการสอนแบบฝังรู้ที่ใช้เทคนิคการสร้างแบบ ทำให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายและทำงานร่วมกันเพื่อสร้างผลงานที่ได้รับมอบหมายตามใบงาน ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติ ที่เน้นให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหา

การจัดการเรียนการสอนแบบฝังรู้ที่ใช้เทคนิควิธีการอภิปรายกลุ่ม ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นของตนเองอย่างเต็มที่ ผู้เรียนได้ทำงานตามความถนัด ความสามารถ ความสนใจของตนเอง มีความรับผิดชอบร่วมกัน เน้นผลงานของกลุ่ม และเป็นการสอนทักษะทางสังคมด้วย

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1. การจัดการเรียนการสอนแบบฝังรู้ด้วยเทคนิคทำเป็นกลุ่ม-ทำคนเดียว เทคนิคร่วมกันคิด เทคนิคการสร้างแบบ เทคนิคการร้องเพลง เทคนิคการโต้ว่าที่ เทคนิคการแสดงบทบาทสมมุติ และเทคนิควิธีการอภิปรายกลุ่ม ทำให้ผู้สอนไม่เสียเวลาในการอธิบายหรือยกตัวอย่าง เพียงแต่ใช้เวลาเล็กน้อย กระตุ้นให้ผู้เรียน ได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์กัน และยังช่วยให้ผู้สอนได้ทราบถึงความรู้พื้นฐานและประสบการณ์เดิมของผู้เรียนซึ่งเป็นประโยชน์ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในครั้งต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำตารางแสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาก่อนและหลังเรียนเป็นรายหัวข้อคำถาม
2. ควรทำตารางแสดงผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษา ทุกประเด็นคำถาม

เอกสารอ้างอิง

- ชาย โพธิ์สิตา. (2549). *ศาสตร์และศิลป์แห่งการวิจัยเชิงคุณภาพ*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้ง.
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2553). *Active Learning กับการจัดกระบวนการเรียนรู้*. สืบค้นเมื่อ 17 กรกฎาคม 2563, จาก <https://genedu.kku.ac.th/mainweb/New%20Site2014/activity>,
- ณรงค์ กาญจนะ. (2553). *เทคนิคและทักษะการสอนเบื้องต้น เล่ม 1*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: จรัสสินทวงศ์การพิมพ์.
- นรรีชต์ ผืนเขียว. (2563). *เทคนิคการสอนแบบการแสดงบทบาทสมมติ*. สืบค้นเมื่อ 17 กรกฎาคม 2563, จาก <https://www.trueplookpanya.com/blog/content/76456/-blog-teamet->.
- นวลศรี ชำนาญกิจ. (2549). *การทดสอบค่าเฉลี่ยสำหรับตัวอย่างเดียวและสองตัวอย่างโดยใช้สถิติพาราเมตริก*. นครสวรรค์: วิชาการบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์,
- ปิยะฤกษ์ บุญโกศล . (2563). *เทคนิคการได้วาที*. สืบค้นเมื่อ 16 กรกฎาคม 2563, จาก <https://krupiyarerk.wordpress.com/manipulator>
- พนมพร เผ่าเจริญ. (2549). *การจัดการความรู้ Knowledge Management Journal*. นครสวรรค์: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2525). *พัฒนาหลักสูตรและการสอน-มิติใหม่*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2543). *คู่มือการวิจัยเชิงปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.